

פְּנִינִים נִפְלְאִים וּמְתוּקִים עַל הַפְּרָשָׁה

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן

מתוך הספר המסגל "זרע שמשון" שחברו המקבל האלקי הקדמון רבי שמשון חיים ב"ר נחמן מיכאל נחמני זכר צדיק וקדוש לברכה. אשר בקש שילמדו בספרו והבטיח ישועות רבות למקמי בקשתו.

פְּרִשְׁת בַּמְדָּבָר תִּשְׁפָּד • גְּלִיזוֹן 295

תּוֹרַת שְׁמִשׁוֹן

בַּעַת מִתֵּן תּוֹרָה הִתְאוּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדַגְלִים שֶׁהוּא עֵינֵן הַשְּׁלוֹם

מדוע התאוּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדַגְלִים? מדוע נרתע בלעם כשֶׁרָאָה שֵׁישׁ לִישְׂרָאֵל דַּגְלִים?
אִישׁ עַל דַּגְלוֹ בֵּאתָת לְבֵית אֲבָתָם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנְּגִד סָבִיב לְאַהֲל מוֹעֵד יַחֲנוּ (ב, א):

בַּמְדָּרֶשׁ בְּפָרְשַׁתְנוּ (במדב"ר ב, ב) מוֹיָבָא, שֶׁבִשְׁעַת מִתֵּן תּוֹרָה כְּשֶׁרָאוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַמַּלְאָכִים שֶׁהָיוּ עֲשׂוּיִים דַּגְלִים דַּגְלִים, אָמְרוּ, הַלּוֹאֵי אָנּוּ נַעֲשִׂים דַּגְלִים כְּמוֹתָם, אָמַר לָהֶם הַקַּב"ה נִתְאוּיַתֶם לְדַגְלִים, חַיִּיכֶם שְׁאֲנֵי עוֹשֶׂה שְׂאֲלַתְכֶם. אָמַר לְמֹשֶׁה לָךְ עֲשֵׂה אוֹתָם דַּגְלִים כְּמוֹ שֶׁנִּתְאוּוּ.

וּמִפְרֶשׁ רַבְּנּוּ הַזֶּרַע שְׁמִשׁוֹן זְלַה"ה: יסוד עֵינֵן הַדַּגְלִים הוּא, שְׁכָל אֶחָד מִפִּיר אֶת מְקוֹמוֹ וְכִשְׁחִיִּים כִּךְ יֵשׁ בִּינֵיהֶם שְׁלוֹם מִבְּלֵי מַחְלָקָת, וְכִפִּי שְׁנַרְמָז בְּפֶסוּק (שמות יח, כג) 'וְגַם כָּל הָעָם עַל מְקוֹמוֹ יָבֵא בְּשְׁלוֹם', וְהֵינּוּ שְׂאֵם כָּל אֶחָד מִפִּיר אֶת מְקוֹמוֹ וְאֵינּוּ מִקְנָא בַּחֲבֵרוֹ, אֲזִי נִשְׁמַר הַשְּׁלוֹם. וְזֶה דְבַר שְׂקִים אֲצֵל הַמַּלְאָכִים, שְׁכָל אֶחָד נִמְצָא בְּמִקּוֹמוֹ, וְאֵין בִּינֵיהֶם מַחְלָקָת.

וְהִנֵּה בְשֻׁעַת מִתֵּן תּוֹרָה הִתְאוּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבַחֲנֵיהּ זֹו שֶׁל הַדַּגְלִים, שְׁכָל אֶחָד יִכִּיר אֶת מְקוֹמוֹ, כִּי רָצוּ שִׁישְׁמַר תַּמִּיד הַשְּׁלוֹם בִּינֵיהֶם. וְזֶה הַכּוֹנֵן שֶׁהִתְאוּוּ לְדַגְלִים.

וּמוֹסִיף רַבְּנּוּ הַזֶּרַע שְׁמִשׁוֹן זְלַה"ה: כִּי כְּשִׁישׁ שְׁלוֹם אֵין דְּבַר רַע פּוֹגַע בָּהֶם, וְזֶה מִזֶּה שְׂאֲמְרוּ חֲז"ל שְׁכִשְׂרָאָה בַלְעָם אֶת יִשְׂרָאֵל עֲשׂוּיִים דַּגְלִים, אָמַר מִי יוֹכַל לַגַּע בְּאֵלוֹ. וְהֵינּוּ מִפְּנֵי שְׁעַל יְדֵי שְׂאֵין מַחְלָקָת בִּינֵיהֶם, וְהֵם עֲשׂוּיִים כְּדַגְלִים מִבְּדִלִים כָּל אֶחָד לְפִי מְקוֹמוֹ, אֵין דְּבַר רַע פּוֹגַע בָּהֶם, כִּי שֶׁרֶשׁ הַשְּׁטָן הוּא מַעֲרֹבוֹב, שְׂאֵז הוּא הַפּוֹדֵד הַשְּׁלוֹם, וְהַשְּׁלוֹם הוּא כְּלִי מַחְזִיק בְּרַכָּה. (זרע שמשון פרשתינו אות א)

אָבוֹת שֶׁהֵם אֲנָשֵׁי שְׁלוֹם - סִימָן הוּא שֶׁהֵם מִיַּחְסִים

מדוע נִקְבַּע שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ בְּשִׁמּוֹת הַשְּׁבָטִים? מדוע לֹא נִזְכַּר יַחֲוִס הָאֲמָהוּת?
שְׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבָתְכֶם, בְּמִסְפַּר שִׁמּוֹת כָּל זָכָר לְגִלְגֻלְתֶּם: (א, א):

מִקְשָׁה רַבְּנּוּ הַזֶּרַע שְׁמִשׁוֹן זְלַה"ה: מדוע מִתִּיַּחְסִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רַק אֵל הָאָבוֹת, וְכַתּוּב לְבֵית אֲבָתְכֶם, וּמְדוּעַ לֹא נִזְכַּר אֲצֵלֶם יַחֲוִס גַּם מִצַּד הָאֲמָהוּת, וְהָרִי לְכַאוֹרָה יֵשׁ לְתַת חֲשִׁיבוֹת גַּם לַיַּחֲוִס הָאֵם, שֶׁהָרִי עֵקֶר כְּשִׁרְוֹת הַיַּחֲוִס שְׁנוֹתֵר בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֵ מִצַּד הַנְּשִׂים שֶׁשְׁמָרוּ עַל זֶה בְּמִצְרַיִם, וְכִפִּי שְׁמַעִיד הַכְּתוּב (במדבר כו, ד) 'הָרְאוּבֵנִי', 'הַשְּׁמַעֲנִי', שְׁנִתֵּן בָּהֶם ה' אֶת שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, ה"א בְּתַחֲלָה וַיִּוֹ"ד בְּסוּף, בְּכַדִּי לְהַכְחִישׁ דְּבָרֵי הָאֲמוֹת שְׂאֲמְרוּ, שְׂאֵם בְּגוֹפֶם שְׁלֹטוֹ הַמִּצְרַיִים כָּל שְׁכֵן בְּנִשְׁוֹתֵיהֶן. וְאֵם כֵּן מְדוּעַ כְּאֵן נִדְחוּ הַנְּשִׂים מִהַיַּחֲוִס וְנִזְכַּר רַק לְבֵית אֲבָתְכֶם.

וּמִתְרַף רַבְּנּוּ הַזֶּרַע שְׁמִשׁוֹן זְלַה"ה: לְפִי הַנְּאָמַר בְּגִמְרָא (קדושין עא, א) 'יַחֲסוּתָא דְּבָבֵל שְׁתִּיקוּתָא', הֵינּוּ מִי שֶׁהוּא אִישׁ שְׁלוֹם וְאֵינּוּ מִתְקוּסֵט זֶה סִימָן שֶׁהוּא מִיַּחֲסֵ. וְהִנֵּה הוֹכְחָה זֹו אֵינֶה שְׂכִיכָת בְּנָשִׁים, כִּי הַנְּשִׂים יוֹשְׁבוֹת כָּל אַחַת בְּבֵיתָה בִּיהִידוּת, כִּי כָּל כְּבוֹדָה בַּת מְלָךְ פְּנִימָה, וְסִימָן זֶה שֶׁיֵּךְ רַק בְּאֲנָשִׁים, כְּאֲשֶׁר רוֹאִים שֶׁהֵם חַיִּים בְּשְׁלוֹם אוֹת הוּא שֶׁהֵם מִיַּחְסִים.

וְלָכֵן אָמְרָה הַתּוֹרָה דִּיִּיקָא לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבָתְכֶם, שְׂרַמְזוּ כִּי לְפִי הַתְּנַהּגוֹת הָאָבוֹת, כִּךְ נִדַּע עַל מִשְׁפַּחְתֶּם אֵם הֵם מִיַּחְסִים. (זרע שמשון פרשתינו אות א)

חדש!!! היכל המגידים עכשיו בקול זרע שמשון

המגיד המפורסם
רבי שלום פרל שליט"א

ארץ ישראל
02-80-80-600
ארה"ב
716-229-4808
לונדון
0333-300-2515
שלוחות: לשה"ק: 155
אידיש: 248 אנגלית: 385
הנוצלן! הנוצלן! הנוצלן!

הוצאת הגליון והפצתו לזכות

לעילוי נשמות

האשה הנודקת מרת ברכה איידל רחל זלצברג ע"ה בת הרה"ק רבי יעקב חיים ישראל ברנר אב"ד קהילת אבות ישראל קליבלנד נלבי"ו ל' סיון תשס"ב ת.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות

הרה"ה רבי יצחק דוד ב"ר אברהם אליהו ז"ל פרידמן נלבי"ו ל' סיון תשס"ה ת.צ.ב.ה.

ברכת המהביר מתוך הקדמת הספר

הוצאת הגליון והפצתו לזכות

ברכה והצלחה

דניאל אורי בן רג'נה מלכה שיחה לעשרות שנים מרת העלמה פבל ושישים ושלוחת ותיקנות מקיב"ט

לזכות ולברכה

להצלחת השותפים התורמים ומשפחותיהם החפצים בעילום שםם שינו לעש"מ מרת העלמה בני ברק ויר אר"ם חוזה חיה סגל ויה"ח ז"ל המהביר י"ו ביום אב"ר

תורת חיים

פנינים מתורתו של האור החיים הקדוש -
הרה"ק רבי חיים בן עטר נלב"ע ט"ו תמוז תק"ג

הטעם ששבת לוי היו מעטים במספרם

כל פקודי הלויים אשר פקד משה ואהרן על פי ה'
למשפחתם כל זכר מן חדש ומעלה שנים ועשרים
אלף (ג, לט):

רבנו האור החיים זלה"ה מביא את קושית רבנו הרמב"ן: איך יתכן שדוקא שבת לוי היו מעטים במנינם יותר מכל השבטים, הרי הם לא חטאו בעגל ולא נהרגו מהם. רבנו האור החיים מביא את שני תרוציו של הרמב"ן לדבר זה, ומדקדק בהם.

בני לוי לא התרבו כי לא התענו

התרוצי הראשון של הרמב"ן הוא, שהרבו של השבטים היה מצד הענוי שענו אותם המצרים, ככתוב (שמות א, יב) 'וכאשר יענו אתו בן ירבה וכן יפרא', ואם כן שבת לוי שלא התענו לא התרבו. ובטעם זה כתב רבנו האור החיים שאף שהוא טעם נכון, בכל זאת לא יצדק, כי מצאנו שהם התרבו רק כפי שנגזר עליהם מראש, והיינו שלעמת מה שהרגו בהם שבו להתרבות כפי שהיו רבים בתחלה, ואם כן עדין קשה ששבת לוי היו ראויים להיות כמו כלם ולא פחות מהם.

בני לוי לא התרבו בגלל כעסו של יעקב

עוד מביא רבנו האור החיים זלה"ה את התרוצי השני של הרמב"ן: שבני לוי התמעטו מחמת כעסו של יעקב אבינו על שמעון ולוי, ומחמת כן משבת שמעון מתו רבים במגפה, ומשבת לוי לא התרבו כאמור. אך רבנו האור החיים כותב שהטעם השני הוא רחוק, כי הרי בשנים מאחרות יותר ראינו ששבת לוי כן פרץ והתעצם, וממילא משמע שלא היה כאן מעוט בגלל כעסו של יעקב.

בני לוי לא עסקו בפריה ורביה במצרים ולכן לא התרבו

ולבסוף מביא רבנו האור החיים זלה"ה טעם אחר: כשם שעמרו נפרד מאשתו בעת גזרת השלכת הנולדים ליאור, כך נפרדו כל בני שבת לוי מנשותיהם, וזאת מחמת שהיו מענגים ונכבדים לא היו מסגלים לראות שיזרקו את בניהם ליאור, וגם לא היו מסגלים ללכת ללדת בשדות ובמחלות, כמו שעשו בני ישראל.

ומסים רבנו האור החיים בלשונו המתוק: "וזו היא סבת מעוטם, כי אם אין גדיים אין תישים, והגם שמצינו שעמרו החזיר גרשתו, אין ללמד ממנו שכלם החזירו, כי הוא זה אשר בא אליו הדבר בנבואה".

פניני שמשון

פנינים ורעיונות ככתבם וכלשונם

עניני קבלת התורה לכבוד חג שבועות הטעם שבחג השבועות מצוה עלינו להרבות באכילה ושתיה

בפרק ו' דפסחים (סח, ב), אמר רבי אלעזר, הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם, מאי טעמא, יום שנתנה בו תורה הוא. צריך עיון בדברי רבי אלעזר, הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם וכו', דאיך בעינן 'לכם' בעצרת מפני שנתנה בו תורה, אדרבא, ביום שקבלו התורה שהיא כלה לעולם הבא, דשכר מצוות בהאי עלמא ליכא (קידושין לט, ב), היה מן הראוי שיהיה אותו יום כלו מקדש לשמים.

ויש לומר, שהזאיל שמלאכי השרת נתאוו לתורה, ולפי שאינם יכולים לקיים המצוות בגופניות ובמעשה, זכה משה ונצחם, כמו שאמרו ז"ל (שבת פח, ב), אם כן מטעם זה עצמו מחיבים ישראל לאכל ביום זה, שהרי אם לא היתה ביניהם אכילה, התורה אינה ראויה נמי להם, שכמה אזהרות נאמרו בתורה לאסור באכילה הרבה דברים, ובטענה זו בלבד נצח משה את המלאכים. (שיר השירים אות א)

באור כונת בני ישראל במה שהקדימו נעשה לנשמע

גמרא דשבת (פח, א), אמר רבי עקיבא, בשעה שהקדימו ישראל 'נעשה לנשמע' (שמות כד, ז), יצתה בת קול ואמרה להם, מי גלה לבני רז זה שמלאכי השרת משתמשין בו, שנאמר (תהלים קג, כ) 'ברכו ה' מלאכיו וכו', ברישא 'עשי' ודור 'לשמע', עד כאן. קשה טובא, דאיך יתכן שייעשו קדם שישמעו, אם לא ידעו מה לעשות. ומהו מי גלה לבני רז זה, דמה רז שידך כאן.

ויש לומר, שאמרו במדרש (בבא קמא לח, א) על פסוק (ויקרא יח, ה) 'אשר יעשה אתם האדם וחי בהם', ישראל כהנים ולוים לא נאמר, אלא 'האדם', לומר להם, דאפלו גוי ועוסק בתורה, הרי הוא ככהן גדול. אלא שאינם מקבלים שכר כמצוה ועושה, אלא כאינו מצוה ועושה. ובפרק קמא דאבות (מ"א, תנן), אל תהיו כעבדים המשמשים על מנת לקבל פרס, כי זו אינה נקראת עבודה שלמה, עבודה תמה. והכי נמי ב'נעשה ונשמע' הוא דומה לזה. דאין הכי נמי שהיה צריך להם לישראל תחלה לשמע סדר עבודות והמצוות, ואחר כך לעבד. אמנם, כונת ישראל היתה כך, אפלו אם לא היית נותן לנו שכר כמצוה ועושה, אלא כמי שאינו מצוה, דינו.

וזוהו, סוד גדול שמלאכי השרת משתמשים בו, שהם אינם מקפידים לתשלום גמול. (פרשת משפטים אות י)

